

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: **M.H.**
bytem [redacted]
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018, č. j. OD 203/18-2/67.1/1846/Li

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 21. 2. 2018, č. j. OD 203/18-2/67.1/1846/Li, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 1. 2018, č. j. MML151308/17/4938/OD/MOR. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že porušil § 39 odst. 5 uvedeného zákona, neboť se dne 19. 6. 2017 minimálně ve 13:34 hod. s vozidlem Mercedes-Benz registrační značky ■■■ v Liberci v ulici F. v pěší zóně neřídil ustanovením § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a stál v místě, které není označené jako parkoviště, a vozidlo nebylo žádným způsobem označeno. Za přestupek byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že výroková část rozhodnutí *„přestupku se z nedbalosti dopustil tím, že se dne 19. 6. 2017, minimálně ve 13:34 hod. s vozidlem tovární značky...“* byla nahrazena textem *„přestupku se z nedbalosti dopustil tím, že se dne 19. 6. 2017, minimálně v době od 13:30 do 13:36 hod., jako řidič vozidla tovární značky...“*, a dále v nahrazení textu na str. 3 v 5. odstavci odůvodnění, kdy bylo opraveno datum zaslání plné moci na den 30. 10. 2017 namísto 30. 10. 2018. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí žalovaným potvrzeno.
2. V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgán neprokázal, že se přestupku dopustil žalobce. Podle žalobce nemůže písemné doznání založené na č. 1. 8 správního spisu sloužit jako důkaz a nemůže být jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku. K tomu, aby byl subjekt přestupku prokázán s dostatečnou mírou jistoty, bylo nutné, aby k doznání přistoupil jiný důkaz. Žalobce odkázal na § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, namítal postup v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a namítal, že doznání obviněného nezabývá správní orgán povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu a i bez návrhu zjistit rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnosti uložena. Podle žalobce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, vyslovil, že dokonce ani kombinace úředního záznamu a doznání by neposkytovala dostatečný důkazní standard. Ke stejným závěrům pak dospěl Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 864/11, podle něhož se obsah doznání obviněného považuje za věrohodný jen tehdy, je-li jeho věrohodnost prokázána dalšími věrohodnými důkazy.
3. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány nesprávně interpretovaly jeho písemné vyjádření, v němž žalobce uvedl, že dne 19. 6. 2017 řídil předmětné motorové vozidlo. Obsah vyjádření neznamena, že žalobce vozidlo uvedeného dne zaparkoval v rozporu s právními předpisy. Žalobce sice doznal, že uvedeného dne vozidlo řídil, tím ovšem

mínil, že s vozidlem z daného místa odjel. V této souvislosti žalobce namítal, že výzva správního orgánu byla zmatečná, pro osobu bez právních znalostí stěží srozumitelná, z výzvy nebylo zřejmé, čeho se správní orgán dožaduje, zda sdělení osoby, která měla vozidlo k užívání, nebo sdělení osoby, která vozidlo řídila v inkriminovaném čase, jímž je patrně míněn čas 13:34 hod. Právě v tomto čase si žalobce vozidlo vyzvedával, a tedy jej řídil. Právnímu zástupci žalobce je zřejmé, že se správní orgán patrně chtěl dotázat spíše na to, kdo vozidlo v daném místě zaparkoval. K tomu žalobce uvedl, že vozidlo bylo na uvedeném místě zaparkováno již dne 18. 6. 2017 večer, takovou otázku však správní orgán nepoložil. Z toho, že žalobce vozidlo řídil v uvedený čas, kdy jej vyzvedával, nelze učinit závěr, že vozidlo v daném místě zaparkoval. Pokud by se správní orgán srozumitelně dotázal, kdo vozidlo na daném místě zaparkoval, žalobce by jednoznačně odpověděl, že vozidlo zaparkovala jeho přítelkyně, která ho měla předchozího dne půjčené. Žalobce netvrdil, že by on sám vozidlo v daném místě zaparkoval, pouze doznal, že vozidlo dne 19. 6. 2017 řídil. Z výroku příkazu ani z výroku správního rozhodnutí I. stupně se nepodává, že žalobce by byl trestán jako řidič vozidla, to vyplývá teprve z rozhodnutí žalovaného, kterým byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn. V závěru žalobního bodu žalobce popřel, že by vozidlo v ulici Felberova zaparkoval.

4. Žalovaný podle žalobce nepřipustně změnil výrok, nepřipustně rozšířil obvinění, aniž by s tím byl žalobce seznámen a byl mu dán prostor k vyjádření. Žalovaný rozšířil obvinění proti žalobci, neboť mu oproti správnímu orgánu I. stupně nekladl za vinu spáchání přestupku pouze v 13:34 hod., ale i v čase 13:30 až 13:33 hod. a v čase 13:34 až 13:36 hod. Podle žalobce je vymezení času protiprávního jednání esenciální náležitostí výroku podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a není možné, aby s tímto údajem bylo manipulováno, aniž by o tom byl účastník řízení vyrozuměn a mohl se k takové změně vyjádřit. Jednání popsané ve výroku prvostupňového orgánu nevykazuje známky přestupku, neboť stání vozidla po dobu jedné minuty je spíše zastavením, které je v pěší zóně povoleno, teprve stav spočívající ve stání vozidla po dobu šesti minut lze označit za stání ve smyslu terminologie zákona o silničním provozu. Skutečnost, že žalobci je skutkově kladeno za vinu jednání, které vykazuje znaky dané skutkové podstaty, se žalobce dozvěděl teprve z pravomocného rozhodnutí žalovaného.
5. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že sankce nebyla řádně odůvodněna, správní orgán nezohlednil § 44 zákona o přestupcích. Odůvodnění sankce správním orgánem je zcela nepřezkoumatelné, nebylo uvedeno cokoli konkrétního, správní orgán nespecifikoval, jaké přitěžující okolnosti uvažoval, jak smýšlel o povaze a závažnosti přestupku, jak hodnotil osobní poměry obviněného. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46. Podle názoru žalobce je absurdní, aby sama skutečnost, pro kterou je žalobce trestán, tedy že jednání bylo v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích, byla dále hodnocena v jeho neprospěch při rozhodování o výši sankce. Podle žalobce nebyla uložena sankce na samé spodní hranici zákonného rozmezí, neboť řízení bylo vedeno podle zákona o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje snížit sankci až na pětinu její zákonné spodní hranice.

Pokud by správní orgán řádně hodnotil veškeré okolnosti případu a řádně hodnotil přitěžující a polehčující okolnosti, zjistil by, že ve věci není žádná skutečnost, kterou je možno brát ve prospěch žalobce (*pozn. soudu* – žalobce patrně míní, skutečnost, které je možno brát v jeho neprospěch), naopak existují samé polehčující okolnosti. V takovém případě by bylo zjevné, že je na místě přistoupit k mimořádnému snížení sankce. Správní orgán byl povinen zvážit § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky z úřední povinnosti a je vadou, pokud se touto otázkou vůbec nezabýval, což je zřejmé z absence odkazu i odůvodnění sankce, kdy uvedl, že nižší částku ze zákona uložit nelze. Že ve věci neexistovala přitěžující okolnost a správní orgán při odůvodnění sankce konstatoval, že nižší trest ze zákona uložit nelze, nasvědčuje tomu, že správní by býval uložil nižší trest, pokud by to zákon připouštěl. Žalobce v této souvislosti rovněž odkázal na nižší pokuty za nesprávné parkování v Německu při vyšších platech a dovozoval z toho, jde-li o první porušení právní povinnosti ze strany žalobce s ohledem na okolnosti případu, že by výchovného efektu bylo dosaženo i uložením nižšího trestu.

6. Správní orgány také neprokázaly, že by bylo vozidlo žalobce zaparkováno v pěší zóně. Správní orgán nekonstatoval, že by byla uvedená ulice osazena dopravní IZ 6a – Pěší zóna. Žalobce popřel, že by ulice byla osazena uvedenou dopravní značkou. Ve správním spisu byla sice založena fotografie dopravní značky IZ 6a, ovšem z druhé strany ulice, než ze které vozidlo žalobce přijelo. Na druhé straně ulice Felberova dopravní značka IZ 6a absentuje a absentuje též na příjezdových cestách k této komunikaci. Tomu odpovídá, že zatímco na straně ulice ve směru, který je osazen dopravní značkou IZ 6a, nestojí žádné vozidlo, v protisměru stojí vozidla v souvislé řadě. Podle žalobce je stěžejí uvěřitelné, že by takové množství řidičů porušovalo dopravní předpisy. Správní orgán přitom vůbec netvrdí, že by žalobce porušil dopravní značku IZ 6a, ač v případě, kdy by jeho vozidlo stálo v pěší zóně, musel by porušit nejen § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, ale také § 4 odst. c) uvedeného zákona v návaznosti na přílohu č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., konkrétně dopravní značku IZ 6a.
7. Žalobce byl krácen na svých právech také tím, že správní orgán ho ve společném řízení nepotrestal i za porušení § 4 odst. c) zákona o silničním provozu v návaznosti na porušení dopravní značky IZ 6a. Pokud správní orgán rozhodl tak, že žalobce neoprávněně zastavil v pěší zóně, je zřejmé, že žalobce, který byl řidičem vozidla, též porušil dopravní značku IZ 6a, když neoprávněně vjel do pěší zóny. Vjezd do pěší zóny je přitom protiprávní a žalobce měl být potrestán za oba skutky a měl mu být uložen souhrnný trest.
8. Žalobce nakonec vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
9. Z uvedených důvodů navrhoval, aby soud zrušil napadeného rozhodnutí žalovaného včetně prvostupňového rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal
právo
na náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na svoje rozhodnutí. Uvedl, že více se k věci nevyjadřuje, a pouze navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnul.

III. Zjištění ze správního spisu

11. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Liberec byl dne 21. 7. 2017 oznámen shora popsáný přestupek neznámého řidiče vozidla Mercedes-Benz registrační značky ■■■, spočívající v porušení režimu pěší zóny vjetím mimo stanovený režim zásobování nebo stání s vozidlem v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště. Řidič nerespektoval dopravní značku IZ 6a s dodatkovou tabulkou a vozidlo nebylo žádným způsobem označeno. K oznámení přestupku městská policie připojila fotodokumentaci vozidla, místa jeho zaparkování a dopravní značení počátku pěší zóny s dodatkovou tabulkou a mapový podklad z internetové stránky www.google.com/maps s vyznačením přesného stanoviště vozidla ve F. ulici.
12. Pole karty vozidla byl jako provozovatel vozidla zjištěn žalobce. Výzvou ze dne 24. 7. 2017 byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k zaplacení částky 500 Kč za přestupek spočívající v porušení povinnosti provozovatele motorového vozidla dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Ve výzvě bylo popsáno, že bylo zjištěno, že dne 19. 6. 2017, minimálně v 13:34 hod., se řidič s vozidlem tovární značky Mercedes-Benz registrační značky ■■■ v Liberci v ulici F. v pěší zóně neřídil § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a stál v místě, které není označené jako parkoviště, a vozidlo nebylo žádným způsobem označeno, čímž bylo porušeno ustanovení § 39 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Současně byl žalobce poučen, že namísto zaplacení určené částky je možné správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče, který v uvedeném čase žalobcem provozované vozidlo užíval. V reakci na výzvu žalobce písemně sdělil, že to byl on, kdo dne 19. 6. 2017 řídil uvedené vozidlo, a podání vlastnoručně podepsal. Správní orgán I. stupně zajistil výpis z evidenční karty řidiče týkající se žalobce, následně dne 18. 10. 2017 vydal příkaz, kterým žalobce uznal z uvedeného přestupku vinným. Proti příkazu si žalobce v zastoupení zmocněncem ■■■, s.r.o., podal bez odůvodnění odpor. K projednání přestupku nařídil správní orgán I. stupně ústní jednání na 11. 1. 2018. Dle protokolu proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce jako obviněného, jednání se nezúčastnil ani zmocněnec žalobce společnost ■■■, s.r.o. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování fotodokumentací a situačním plánkem (mapovým podkladem) z místa dopravního přestupku a písemným podáním vysvětlení žalobce ze dne 8. 9. 2017 na listu č. 8, ze kterého vyplývá, že uvedené vozidlo řídil žalobce. Jako podklady byly užity i oznámení o přestupku ze dne 17. 9. 2017 a výpis z evidenční karty řidiče. Provedeným dokazováním měl správní orgán za dostatečně prokázané, že žalobce z nevědomé nedbalosti spáchal uvedený přestupek.

13. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z nedbalostního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť se dne 19. 6. 2017, minimálně ve 13:34 hod., s vozidlem Mercedes-Benz v Liberci v ulici Felberova neřídil v pěší zóně § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a stál v místě, které není označené jako parkoviště, a vozidlo nebylo žádným způsobem označeno, za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Podle správního orgánu bylo prokázáno, že žalobce z nevědomé nedbalosti porušil § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, když dne 19. 6. 2017, minimálně v 13:34 hod. stál předmětným vozidlem v pěší zóně v místě, které není označené jako parkoviště, a vozidlo nebylo žádným způsobem označeno. Správní orgán přitom vycházel písemného sdělení, že to byl žalobce, kdo dne 19. 6. 2017 řídil motorové vozidlo, přičemž bylo zjištěno, že se jedná o osobu totožnou s provozovatelem vozidla. Správní orgán dále uvedl, že při ukládání druhu a výše správního trestu postupoval podle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. V neprospěch žalobce vycházel ze závažnosti přestupku proti zákonu o silničním provozu a v daném případě s ohledem na to, že jednání obviněného bylo v rozporu s pravidly na pozemních komunikacích. Ve prospěch žalobce správní orgán přihlédl k jeho osobě, jeho postoji při projednávání přestupku a k jeho evidenční kartě řidiče, ze které je patrné, že nemá sklony k porušování pravidel provozu na pozemních komunikacích. Současně konstatoval, že uložený správní trest 1 500 Kč je odpovídající, nižší částku ze zákona nelze uložit.
14. Vydanému prvostupňovému rozhodnutí se žalobce, opět prostřednictvím zmocněnce ■■■, s.r.o., bránil odvoláním, které zůstalo i po výzvě k doplnění náležitostí neodůvodněno. Zmocněnec pouze požádal o poskytnutí kopie spisového materiálu.
15. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí částečně změnil, když zpřesnil výrokovou část tak, že uvedl, že přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že se uvedeného přestupku dopustil dne 19. 6. 2017, minimálně v době od 13:30 do 13:36 hod., jako řidič předmětného vozidla. Změna odůvodnění se týkala pouze uvedení správního data, kdy došlo k zaslání plné moci, a to dne 30. 10. 2017. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh předcházejícího správního řízení a rovněž skutečnosti, které se vázaly k vydání výzvy a reakce žalobce na tuto výzvu. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce na výzvu, která mu byla adresována jako provozovateli vozidla, písemně reagoval a oznámil, že předmětné vozidlo v uvedené době řídil on. Podle žalovaného správní orgán I. stupně užil jako důkazu všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci, šlo zejména o fotodokumentaci přestupku a písemné vysvětlení žalobce, když tyto důkazní prostředky byly doplněny o další podklady ze spisové dokumentace. Důkazní materiál byl podle žalovaného konzistentní, ve vzájemném souladu a tvořil ucelený řetězec informací o protiprávním jednání žalobce. Skutkový stav věci byl zjištěn tak, že nebyly žádné důvodné pochybnosti, že se žalobce dopustil přestupku. K uloženému správnímu trestu žalovaný uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se ukládá pokuta dle § 125c odst. 5 písm. g) uvedeného zákona, a to od 1 500

Kč do 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně výši uložené pokuty odůvodnil velmi obecně, nicméně s ohledem na uloženou pokutu na spodní hranici zákonem stanovené sazby lze dovodit, že neshledal žádné přitěžující okolnosti, které by odůvodňovaly uložení pokuty nad spodní hranici zákonné sazby, proto byla uložená pokuta adekvátní. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl nedostatečně čas spáchání přestupku. S ohledem na znění § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu v návaznosti na § 2 písm. n) uvedeného zákona žalovaný zpřesnil čas spáchání přestupku na dobu „*minimálně v době od 13:30 do 13:36 hod.*“, přičemž vycházel z oznámení přestupku, kdy v něm údaje uvedené týkající se času spáchání přestupku korespondují s fotodokumentací a údaji o datu a času uvedenými na jednotlivých snímcích fotodokumentace. Žalovaný doplnil, že se přestupkového jednání žalobce dopustil jako řidič vozidla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterými byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že se dne 19. 6. 2017 minimálně v době od 13:30 do 13:36 hod. jako řidič uvedeného vozidla v pěší zóně neřídil § 39 odst. 5 uvedeného zákona a stál v místě, které není označené jako parkoviště, a vozidlo nebylo žádným způsobem označeno.
17. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání přestupku, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Podle § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že v obytné zóně a pěší zóně smí řidič jet rychlostí nejvýše 20 km/h; přitom musí dbát zvýšené ohleduplnosti vůči chodcům, které nesmí ohrozit; v případě nutnosti musí zastavit vozidlo. Citované ustanovení současně stanoví, že stání je dovoleno jen na místech označených jako parkoviště. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
18. Ve správním řízení musí být skutkový stav potřebný pro rozhodnutí o obvinění z přestupku zjištěn tak, aby nevystala žádná rozumná pochybnost o tom, jak proběhl rozhodný skutkový děj, že v jeho rámci jednal žalobce a že jeho jednání naplňuje veškeré subjektivní i objektivní znaky skutkové podstaty přestupku.
19. Správní orgány v dané věci vycházely z písemného vyjádření žalobce ze dne 8. 9. 2017, vlastnoručně podepsaného žalobcem (na č. l. 8 správního spisu). Tímto vyjádřením žalobce reagoval na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2017 vydanou ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, po poučení, že může jako provozovatel vozidla sdělit údaje o totožnosti řidiče, který měl v inkriminovanou dobu jeho vozidlo užívat. Žalobce jednoznačně jako provozovatel vozidla správnímu orgánu I. stupně sdělil, že to byl právě on, kdo vozidlo řídil.

20. Toto písemné doznání je s ohledem na specifiku dané situace plně dostačující. Nelze totiž odhlédnout od toho, že protiprávní jednání řidiče předmětného vozidla spočívalo v neoprávněném stání v pěší zóně a že v době a v místě přestupkového jednání nebyl městskou policií zjištěn konkrétní přestupce – řidič vozidla, který by byl u žalobcevo vozidla zastížen. V takovém případě je zjištění pachatele přestupku odvislé od toho, zda vůbec a jakou osobu řidiče provozovatel vozidla správnímu orgánu označí. Pokud žalobce v reakci na výzvu vydanou mu jako provozovateli vozidla dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu písemně doznal, že to byl právě on, kdo se přestupkového jednání, které bylo ve výzvě popsáno, s vozidlem dopustil a v přestupkovém řízení, které s ním bylo jako s obviněným z přestupku následně vedeno, přestupkové jednání nepopřel, k projednání přestupku se bez omluvy nedostavil a v řízení zůstal pasivní, správní orgány nepochybily, pokud jediné na tomto písemném doznání žalobce postavily zjištění, že pachatelem přestupku byl právě žalobce. Ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, podle něhož doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu, v popsané situaci nelze beze zbytku ve vztahu k zjištění pachatele aplikovat. Povinnost správních orgánů zjistit z úřední povinnosti všechny rozhodné okolnosti ve prospěch a v neprospěch obviněného z přestupku vyplývající z § 50 odst. 3 správního řádu nebyla porušena. Odkazy žalobce na judikaturu Ústavního soudu týkající se doznání obviněného v trestněprávních věcech nepovažuje soud ze shora uvedených důvodů za přílehavé. Stejně tak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, nelze na podporu žalobcovy argumentace užít, týkal se totiž skutkově odlišného případu. V tehdy řešené věci nešlo o přestupek spočívající v neoprávněném stání vozidla, jehož řidič by nebyl na místě přestupku policií zjištěn, doznání přestupce se týkalo pouze okolností, za nichž vozidlo řídil a o kterých se vyjadřoval v průběhu řízení rozdílně.
21. Skutečnosti uvedené v dalším žalobním bodu, v němž žalobce namítal nesprávnou interpretaci jeho písemného vyjádření, považuje soud za zcela účelově uplatněné. Jak již zaznělo, žalobcovo písemné doznání, že „*jsem dne 19. 6. 2017 řídil motorové vozidlo*“, bylo jednoznačně reakcí na výzvu správního orgánu ze dne 24. 7. 2017, což také žalobce ve vyjádření uvedl. Obsah písemného vyjádření tak nelze vnímat izolovaně, pouze na základě jeho doslovného textu, jak se ho nyní v žalobě snaží žalobce soudu předeštířit, ale právě v kontextu výzvy ze dne 24. 7. 2017. Na rozdíl od žalobce je soud toho názoru, že výzva vydaná dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byla dostatečně určitá a žalobci muselo být zřejmé, jakého přestupkového jednání se měl řidič vozidla, jehož provozovatelem je, dne 19. 6. 2017 minimálně v 13:34 hod. (tj. nikoli jen přesně v 13:34 hod.) v pěší zóně ve F. ulici v Liberci dopustit. A pokud byl žalobce v souladu s § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu poučen o tom, že může sdělit údaje o totožnosti řidiče, který v inkriminovanou dobu vozidlo užíval, muselo mu být jasné, že správní orgán mu umožňuje sdělit údaje o osobě řidiče, který se s vozidlem přestupku dopustil, tj. s vozidlem stál v pěší zóně v rozporu s § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu.
22. Ačkoli v tomto směru žalobce zdůrazňuje, že výzva musela být pro osobu bez právních znalostí stěží srozumitelná, musí žalobci soud připomenout, že v minulosti mu byla

doručena řada výzev dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, v nichž byl obdobně poučován, aby sdělil údaje o řidiči, který se přestupků s jeho vozidlem dopustil. Tyto skutečnosti jsou soudu známy z jeho úřední činnosti. Konkrétně z věci vedené pod sp. zn. 59 A 80/2017 je soudu známo, že žalobce byl účastníkem společného řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, kdy mu správní orgán I. stupně doučil 8 výzev, ve kterých byl žalobce obdobně poučován o možnosti sdělit údaje o osobě přestupce. Z věci vedené pod sp. zn. 60 A 1/2018 je soudu známo, že žalobci byla jako provozovateli vozidla rovněž doručována výzva, ve které byl poučen, že může sdělit totožnost řidiče, které se s jeho vozidlem dopustil přestupku spočívajícího v neoprávněném stání. Žalobce na výzvy reagoval a sděloval údaje o totožnosti řidiče – ve všech případech šlo o cizí státní příslušníky s faktickým bydlištěm v Olomouci, které se nepodařilo kontaktovat. Následně se žalobce nechal jako zmocněncem zastoupit společností ■■■ s.r.o., obdobně jako v právě projednávané věci. Tato společnost je soudu známa jako společnost specializující se na zastupování přestupců, resp. v minulosti též pachatelů správního deliktu provozovatele vozidla (např. též u zdejšího soudu projednávaná pod sp. zn. 59 A 4/2017, 59 A 53/2017 či 59 A 89/2017), využívající různé obstrukční taktiky. Následně jsou pak před soudem žalobci zastupováni právním zástupcem, kterého si žalobce také opakovaně zvolil. I tyto skutečnosti vedou soud k závěru, že žalobci musel být obsah výzvy ze dne 24. 7. 2017 zřejmý, a jeho žalobní tvrzení, že předmětné vozidlo zaparkovala předchozího dne v pěší zóně jeho přítelkyně a on ho kolem 13:34 hod. jen vyzvedával, k čemuž pouze směřovalo jeho písemné doznání, jsou čistě účelová.

23. Důvodnou soud neshledal ani námitku nepřípustné změny výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaným, tedy ve své podstatně vybočení z rámce ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
24. Dle uvedeného ustanovení platí, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti. Citované ustanovení vyjadřuje, že odvolací řízení je postaveno na apelačním principu, který umožňuje s určitými omezeními odvolacímu orgánu ve věci rozhodnout. Omezující podmínka za středníkem shora citovaného ustanovení zamezuje překvapivým rozhodnutím, jež by v rozporu se zásadou dvojinstančnosti zabránila účastníku řízení, jemuž je ukládána povinnost, odvolat se. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nemusí odvolací orgán postupovat v případě, že v odvolacím řízení nedoplnil žádné podklady rozhodnutí a vychází ze spisového materiálu shromážděného v prvním stupni správního řízení. Současně dle § 90 odst. 3 správního řádu platí, že odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník řízení, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.

25. Doplnil-li žalovaný do skutkové věty přesnější údaj o době přestupkového jednání namísto „*minimálně v době od 13:34 hod.*“ údaj „*minimálně v době od 13:30 do 13:36 hod.*“, nejednalo se o nepřipustné rozšíření obvinění, ke kterému by se snad žalobce nemohl před vydáním rozhodnutí žalovaného vyjádřit. Že je žalobci kladeno za vinu neoprávněné stání s vozidlem v pěší zóně po dobu delší než právě jen v 13:34 hod., bylo zřejmé již od počátku přestupkového řízení, které bylo zahájeno doručením příkazu vydaného dne 18. 10. 2017. Z vyjádření doby přestupkového jednání „*minimálně v 13:34 hod.*“ ve spojení s popisem skutkového děje „*stál v místě*“ musí být řidiči, který je držitelem odborného oprávnění k řízení motorových vozidel a zná pravidla provozu na pozemních komunikacích, zřejmé, že se jednalo o uvedení vozidla v pěší zóně do klidu minimálně na takovou dobu, aby šlo o stání ve smyslu § 2 písm. n) zákona o silničním provozu. Od počátku přestupkového řízení tedy muselo být žalobci známo, že mu za vinu není kladeno pouze zastavení s vozidlem v pěší zóně po dobu jedné minuty, které by znaky skutkové podstaty nenaplnovalo. Nadto soud žalobci připomíná, že si ještě před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného vyžádal kopii celého spisového materiálu (viz poskytnutí kopie spisového materiálu ze dne 19. 2. 2018), včetně fotodokumentace, z něhož upřesněná doba stání vozidla v pěší zóně také vyplývá. Stěží tak lze považovat rozhodnutí žalovaného za překvapivé, takové, kterým by byla měněna totožnost skutku a kterým by byla žalobci (v přestupkovém řízení krom využití opravných prostředků pasivnímu) upřena možnost se k obvinění vyjádřit.
26. Další výtky žalobce se týkají nedostatečného odůvodnění uložené sankce a aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
27. V obecné rovině lze souhlasit s žalobcem, že na rozhodnutí správního orgánu je mimo jiné kladen požadavek, aby z něj bylo seznatelné, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Jak již bylo uvedeno shora, podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní orgán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) uvedeného zákona uloží pokutu 1 500 Kč až 2 500 Kč. Z uvedeného zákonného rozpětí výše pokuty vyplývá, že jde o pokutu nízkou, kdy zákon nedává správnímu orgánu široký prostor pro správní uvážení, tj. zohlednění demonstrativně uvedených kritérií pro uložení pokuty jako správního trestu dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tuto skutečnost měl soud na paměti, stejně jako účel řádného odůvodnění výše uložené pokuty, kterým je nepochybně individualizovat pokutu v závislosti na okolnostech konkrétního případu a přestupce tak, aby soud mohl přiměřenost uložené pokuty přezkoumat.
28. Soud má za to, že odůvodnění výše pokuty, byť skutečně v daném případě ze strany správního orgánu I. stupně velmi obecné, nezavdává žádné pochybnosti o zákonnosti a přiměřenosti pokuty uložené ve výši 1 500 Kč. Projednávanou věc nelze srovnávat s případem řešeným v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46, neboť v tehdy řešené věci zůstala rozhodnutí správních orgánů přes doplnění žalovaným nepřezkoumatelná vzhledem k nutnosti aplikovat absorpční zásadu, tedy požadavky na odůvodnění sankce byly odlišné. Přestože správní orgán I.

stupně v neprospěch žalobce hodnotil závažnost (bez konkretizace) přestupku a rozpor jednání s pravidly provozu na pozemních komunikacích, což mu žalobce přiléhavě vytýká, konstatuje soud ve shodě

se žalovaným, že z rozhodnutí *implicit* vyplývá, že žádné přitěžující skutečnosti nebyly správním orgánem I. stupně v neprospěch žalobce hodnoceny, neboť pokuta byla uložena na spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Za této situace podle soudu postačilo, pokud správní orgán odůvodnil uložení pokuty v minimální zákonné výši poukazem na postoj žalobce při projednávání přestupku (nepochybně myšleno žalobcovo doznání přestupkového jednání) a že nemá dle výpisu z karty řidiče sklony páchat přestupky. Dovětek správního orgánu I. stupně, že „nižší částku ze zákona uložit nejde“, je třeba vnímat tak, že ustanovení, podle kterého je pokuta ukládána, stanoví jako spodní hranici pokuty právě částku 1 500 Kč, nikoli pokutu nižší. Žalovaný rovněž pokutu ve výši 1 500 Kč shledal v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí adekvátní.

29. K otázce aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty se vyjádřil Nejvyšší správní soud v bodech [20] a [22] rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.
30. Nebylo tedy povinností správních orgánů, aby ve výroku rozhodnutí uváděly ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky a v odůvodnění se zabývaly jeho aplikací, pokud k mimořádnému snížení pokuty neshledaly důvody. Ostatně ani žalobce v průběhu přestupkového řízení nepoukázal na žádné zvláštní okolnosti, které by měly mimořádné snížení pokuty odůvodňovat. Zmiňuje-li žalobce v žalobě, že se v minulosti přestupku nedopustil, přestupek byl spáchán formou nevědomé nedbalosti, nedošlo ke škodě na zdraví a majetku ani k jiným následkům, tedy že tu jsou dle jeho přesvědčení důvody, pro které by bylo na místě uložit pokutu nižší, neshledá soud jeho názor. Žalobcem uváděné okolnosti nemají takový zvláštní charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak se jednalo o zcela standardní případ přestupkového jednání postihovaného § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a osoby pachatele, který odůvodňuje uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Uložená pokuta ve výši 1 500 Kč je navíc natolik nízká, že prakticky nelze uvažovat o uplatnění důvodu dle § 44 odst. 1 písm. a), případně písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky.
31. Protiprávní jednání žalobce spočívající v stání s vozidlem mimo vyznačené parkoviště v pěší zóně bylo obsahem spisu prokázáno. V situaci, kdy žalobce proti skutkovým zjištěním nijak nebrojil, a to ani poté, co se seznámil s obsahem spisového materiálu,

včetně fotodokumentace z místa přestupku, skutkové okolnosti případu vymezily správní orgány dostatečně. Z rozhodnutí, a to jak z výroku, tak odůvodnění vyplývá, že se jednalo o neoprávněné stání žalobcova vozidla v pěší zóně. K vymezení jednání z hlediska skutkové podstaty přestupku nebylo zapotřebí ještě hovořit o označení pěší zóny dopravní značkou IZ 6a. Z § 39 odst. 2 zákona o silničním provozu totiž vyplývá, že pěší zóna je právě taková oblast, která je příslušnými informativními značkami značícími pěší zónu označena. Neoprávněné stání žalobcova vozidla v pěší zóně je pořízenou fotodokumentací prokázáno bez jakýchkoli pochybností. Žalobcovo vozidlo bylo zachyceno, kterak stojí v ulici označené dopravní značkou IZ 6a značící začátek pěší zóny. Z fotodokumentace současně vyplývá, že oblast pěší zóny nebyla v místě předcházejícímu místu stání žalobcova vozidla ukončena označením dopravní značky značící konec pěší zóny. Z toho logicky plyne, že žalobcovo vozidlo stálo v prostoru pěší zóny. Není na místě, aby městská policie pořizovala v takovém skutkově jasném případě rozsáhlou fotodokumentaci, včetně osazení všech dopravních značek IZ 6a, jimiž by byly označeny všechny v úvahu připadající příjezdové komunikace do ulice Felberova – pěší zóna totiž nemusí nutně začínat právě na začátku druhé strany této ulice. Ze skutečnosti, že pouze při levém okraji vozovky stojí vozidla v pěší zóně (přičemž na rozdíl od žalobcova vozidla stojí ostatní vozidla nikoli v protisměru z pohledu od dopravní značky IZ 6a), nelze dovozovat, že se o porušení dopravních předpisů nejednalo. Naopak má soud za to, že větší množství aut stojících neoprávněně v pěší zóně nejspíše vedlo městskou policii k řešení této dopravní situace.

32. Konečně ke zkrácení práv žalobce nevedlo ani to, že jeho protiprávní jednání nebylo současně kvalifikováno jako porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a žalobci nebyl za oba přestupky uložen souhrnný trest. Žalobce neuvádí, že by byl vůbec obviněn za zakázaný vjezd vozidlem do pěší zóny a že by bylo v souvislosti s vjezdem do pěší zóny vedeno přestupkové řízení. Nemůže tedy ani namítat porušení práva na uložení souhrnného trestu, který se (na rozdíl od úhrnného trestu při souběhu přestupků) ukládá, vede-li správní orgán o více přestupcích společné řízení. Soud zdůrazňuje, že nikoli každý vjezd do pěší zóny představuje porušení dopravní značky IZ 6a a ustanovení § 39 odst. 4 zákona o silničním provozu. Soud znovu opakuje, že nebylo-li žalobci kladeno za vinu, že neoprávněně do pěší zóny vjel, nemůže s úspěchem namítat, že za takový přestupek nebyl potrestán souhrnným trestem.
33. Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

34. Vzhledem ke všem shora přijatým závěrům posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

35. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 9. listopad 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně

